

er forkyndt ved de foreliggende Actstykker, men at en saadan jo forøvrigt er lovlig be-rettiget ved Grundloven selv. Det Sidste veed jeg ret vel, og netop derfor forekommer det mig noget paafaldende, at den da ikke er forkyndt ved det foreliggende Actstykke, at det da ikke ligefrem og oprigtigen deri er udtalt, at og i hvad Forstand og under hvilken Sikkerhed man da vil skride til, hvad der dog maa anerkjendes at være en ligefrem og umiddelbar nødvendig Følge af det foreliggende Actstykke, hvis det virkelig og i Sandhed skal gennemføres. Der er oftere blevet tydet hen til, at Hs. Majestæt i Indledningen til Grundloven skal have forbeholdt sig sin souveraine Afgjørelse med Hensyn til Monarchiets øvrige Dele og Forbindelsen med samme: saaledes er denne Henviisning til Grundloven i det Mindste bleven benyttet. Det er mig imidlertid ikke bekjendt, at en saadan Øtring findes i Indledningen til Grundloven; der staaer ikkun et vist Forbehold udtalt med Hensyn til Slesvig. Jeg kan altsaa ikke see, at dette Forbehold staaer i nogen bestemt Forbindelse med det her foreliggende Actstykke, hvori Hs. Majestæt aabenbart bestemmer noget ganske Andet, nemlig Slesvigs særegne og vedvarende Forhold til Holsteen.

Det er af den ærede Taler, som sidder bag ved mig (Bjerring), allerede gjort gjæbende, men jeg maa tillade mig at gjentage det, at det dog er i højeste Grad mærkeligt, be-sonderligt og paafaldende, at man kun „ad forfatningsmæssig Veie“ seer sig istand til at forandre visse Institutioner i de oprørske Provindser, naagtet disse Institutioner selv og deres Bærere vitterligt nok netop have været Øprørets Bærere (Hør! Hør!), og at vor Regjering finder sig foranlediget til at rette sig efter denne Grundsætning, medens det ellers trindtomkring i Europa er almindeligen erkjendt, hvad ogsaa den ubestukne sunde Menneskeforstand sikkert vil finde rigtigt, at man har betragtet de Institutioner, som ved deres Bærere afgjørende have erklæret sig for et Øvrør og gjort sig skyldig i voldsomme Øvergreb, for dømt med det Samme, og at man har fundet sig berettiget til afflasse dem (Hør!), og det lige

indtil den sidste Smule, indtil deres sidste Levning (Hør!).

Det er af den høitærede Minister bleven ytret, at den augustenburgske Virkestemmes Bortfalden var udtalt under Anvendelse af en lang, udtryffeligg og eftertryffeligg Titel for den for- dums Bærer af Samme, paa Grund af, at denne Person, som nu fra to Sider er bleven betegnet, hvorfor jeg ikke skal driste mig til at betegne ham videre, endnu er udømt. Men jeg tillader mig at spørge, om der virkelig skulde være rigtig Logik i den Tankegang: der kan aldeles Intet forandres i de bestaaende Love af 1831 og 1834 om Provindstaaenderne; thi de skulle nu engang betragtes som hørende til den „retlig bestaaende“ Forfatning, der trods alt Øvrør skal være vedvarende og i Kraft indtil denne Dag; men dog kan en „udømt“ Mand og hans Efterkommere berøves deres ved disse samme Love dem tillagte Virkestemme. Jeg tillader mig at paaastaae, at det er stridende mod al sund Tankegang (Ja!): paa den ene Side at fastholde Forfatningen, som den tidligere var i Slesvig, og som den blev misbrugt til et aabenbart Øvrør, saa den skal blive staaende og kun paa organisk, regelmæssig og forfatningsmæssig Maade kunne blive forandret, og dog paa den anden Side at tilføie: men ganske skal den dog ikke blive staaende, — nei! der skal ved, hvad den høitærede Minister behagde at kalde et Magtsprog, dog gøres een Forandring i den, nemlig, at en „udømt“ Person, — det er den høitærede Ministers egen Øtring om ham —, en „udømt“ Person og hans maaskee endnu usødte Arvinger, de skulle berøves deres Andeel i denne hele formeentligen „retlig bestaaende“ Forfatning.

Der blev spurgt af den ærede Taler, der sidder her bagved mig (Bjerring), om der til den retlig bestaaende Tilstand ogsaa skulde regnes de Love i Hertugdømmerne, som ere givne under Øvrøret. Den høitærede Indenrigsminister havde den Godhed at svare derpaa med en Appel til alle Jurister her i Forsamlingen. Jeg blev rigtignok derved forsaavidt udelukket; thi jeg har ikke den Ære og den Lykke at være Jurist (Munterhed); men just derfor tillader jeg mig at gjentage Spørgs-